

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

София, 18 април 2013 г.

Конституционният съд в състав:

Председател: Димитър Токушев

Членове: Благовест Пунев
Красен Стойчев
Цанка Цанкова
Румен Ненков

Кети Маркова
Георги Ангелов
Борис Велчев
Анастас Анастасов
Гроздан Илиев

при участието на секретар-протоколита Мариана Георгиева разгледа в закрито заседание на 18 април 2013 г. конституционно дело № 9/2013 г., докладвано от съдията Румен Ненков.

Президентът на Република България е поискал Конституционният съд да упражни правомощието си по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията като обяви за противоконституционни разпоредбите на чл. 17, ал. 1, т. 6 и чл. 17а, ал. 1, т. 2 от Закона за устройство на Черноморското крайбрежие – ЗУЧК (Обн. ДВ, бр. 48 от 2007 г., с последни изменения и допълнения обн. ДВ, бр. 27 и 28 от 2013 г.).

Конституционното производство е образувано на 29.03.2013 г. и се намира в първата фаза по решаване на въпросите относно допустимостта на искането.

С искането е оспорена конституционността на част от промените в ЗУЧК, въведени със Закона за изменение и допълнение на Закона за устройство Черноморското крайбрежие – ЗИДЗУЧК (ДВ, бр. 27 от 2013 г.), както следва:

1. Вносителят твърди, че точка 6 на създадената с § 14 на ЗИДЗУЧК нова алинея 2 на чл. 17 ЗУЧК, допускаща промяна на предназначението на земеделски земи и поземлени имоти в горските територии, които попадат в зона „А” и в зона „Б” от територията на Черноморското крайбрежие, за създаване или разширяване на урбанизирани територии или за застрояване на група поземлени имоти, да се извърши въз основа на влязъл в сила подробен устройствен план за обекти със сертификат за клас инвестиция по Закона за насърчаване на инвестициите, противоречи на чл. 4, ал. 1, чл. 15, чл. 18, ал. 6 и чл. 19, ал. 2 от Конституцията. Поддържа, че разпоредбата е насочена едностранно към насърчаване на инвестициите, без да държи сметка за друга конституционна ценност, каквато е „създаването на условия за опазване, устойчиво интегрирано развитие и устройство на Черноморското крайбрежие”. Пзовава се на нарушение на принципа на правовата държава, поради липсата на защитни механизми (например, санкции при неизпълнение), които в условията на необратимост на промененото предназначение да гарантират осъществяването на инвестиционния проект съобразно предвидените в него срокове и размери на инвестициите, за да бъдат изключени злоупотребите и се обезпечи правилното прилагане на закона. В тази връзка вносителят на искането коментира несъвършенствата на уредбата за сертифициране на инвестиционните проекти по Закона за насърчаване на инвестициите, развивайки довод за противоконституционно делегиране на законодателни правомощия на общинските съвети, рефлектиращо върху пълноценното изпълнение на конституционните задължения на държавата за опазване и възпроизводство на околната среда, както и за разумното използване на природните богатства. Развива и тезата, че оспорената

разпоредба води до нееднакви правни условия за стопанската дейност на икономическите субекти (граждани и юридически лица), защото „създава двойствен режим за горските територии, попадащи в зони „А” и „Б” по Черноморското крайбрежие, и горските територии в останалата част на страната”, с оглед на по-ограничените възможности за промяна на предназначението на поземлените имоти в териториите, попадащи под общия режим на Закона за горите.

2. Вносителят на искането твърди още, че точка 2 на създадения със ЗИДЗУЧК нов чл. 17а ЗУЧК, предвиждаща изключение от общата забрана за строителство и поставяне на преместваеми обекти и съоръжения, промяната на предназначението и учредяването на ограничени вещни права върху пясъчните дюни, които попадат в границите на зона „А” и „Б” или в урбанизираните територии на населените места след границите на зона „А”, когато с влязъл в сила подробен устройствен план се предвиди изграждане на обекти на техническата инфраструктура, противоречи на чл. 4, ал. 1, чл. 15 и чл. 18, ал. 6 от Конституцията. Според него в нарушение на принципа на правовата държава разпоредбата не отговаря на конституционната повеля държавата да гарантира възпроизводството и опазването на околната среда и разумното използване на природните богатства, не постига заявените от законодателя цели за опазване на дюните, включително и когато са обявени за публична държавна собственост. Оспореното изключение не обосновава превес на обществения интерес, тъй като не държи сметка дали засегнатите обекти са публична собственост, които се стопанисват и управляват в интерес на гражданите и обществото, или са частна собственост, принадлежащи на субекти, осъществяващи стопанска дейност.

Според Конституционния съд искането следва да бъде допуснато за разглеждане по същество, защото:

а) изхожда от субект, който по силата на чл. 150, ал. 1 от Конституцията разполага с правомощието да инициира произнасяне по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията;

б) в съответствие с чл. 17, ал. 2 от Закона за Конституционен съд (ЗКС) е предявено след деня на обнародване на оспорените действащи законодателни промени; и

в) отговаря на изискванията за форма, реквизити и съдържание по чл. 17, ал. 1 ЗКС и чл. 18, ал. 1 от Правилника за организацията и дейността на Конституционния съд (ПОДКС).

С оглед на предмета на конституционното производство, на основание чл. 21, ал. 1, изр. 1 ПОДКС като заинтересувани институции и лица следва да се конституират Министерският съвет, Върховният касационен съд, Върховният административен съд, главният прокурор, министърът на регионалното развитие и благоустройството, министърът на околната среда и водите, министърът на икономиката, енергетиката и туризма, омбудсманът, Българската агенция за инвестиции, Асоциацията на българските черноморски общини, Сдружението за дива природа „Балкани“, Асоциацията за изследване и развитие на гражданското общество и Българската фондация „Биоразнообразие“.

По изложените съображения и на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията, чл. 19, ал. 1 ЗКС, чл. 21, ал. 1 и чл. 25, ал. 1 ПОДКС Конституционният съд

О П Р Е Д Е Л И:

ДОПУСКА за разглеждане по същество искането на президента на Република България за установяване на противоконституционност на чл. 17, ал. 1, т. 6 и чл. 17а, ал. 1, т. 2 от Закона за устройство на Черноморското крайбрежие – ЗУЧК (Обн. ДВ, бр. 48 от 2007 г., с последни изменения и допълнения обн. ДВ, бр. 27 и 28 от 2013 г.).

Конституира като заинтересувани страни Министерският съвет, Върховния касационен съд, Върховния административен съд, главния

прокурор, министъра на регионалното развитие и благоустройството, министъра на околната среда и водите, министъра на икономиката, енергетиката и туризма, омбудсмана, Българската агенция за инвестиции, Асоциацията на българските черноморски общини, Сдружението за дива природа „Балкани”, Асоциацията за изследване и развитие на гражданското общество и Българската фондация „Биоразнообразие”.

Преписи от настоящето определение и искането да се изпратят на заинтересуваните страни с указание, че им се предоставя двадесетдневен срок да внесат в съда писмени становища.

Препис от определението да се изпрати и на президента с указание, че в двадесетдневен срок може да изложи допълнителни съображения.

Председател:

Димитър Токушев